

A DESTAJO POR LA CIUDAD

QUIQUE GARCÍA

JORDI SALA PERROCKER Amo i Senyor de la Perròckia

Rock&Roll pels pèls

LLUCIA RAMIS

En entrar a la perruqueria, se'm posen els pèls de punta. Però aquest pic la culpa no la té una nova tendència efecte-V o la pudor de la laca, ni les converses que les senyores tenen sota els secadors. És la música, una guitarra que sona a tota hostia al fons del local com de vegades sonen els orgues a les esglésies. Supòs que és massa tard per fer marxa enrere, pens davant d'una verge de porcellana que -ho descobriré d'aquí una estona- és la representació de la Mare Terra.

«Benvinguda a la Perròckia», sento, i també: «Això és com l'Everest, només hi arriben uns pocs». Qüestió de karma. És evident que he entrat en un temple sagrat, però, què és allò que s'adora? A la rebotiga, la Fender Telecaster i la taula de mescles em donen la resposta.

Qui seu content i saluda no és com Lalo de dia i Lola de nit. Ja fa molts d'anys que Perrocker va fondre la seva doble identitat en una de sola, signe de la seva omnipotència renaixentista. Perrocker començà a tallar cabells el 85, a les festes majors del Pallars Sobirà; en una nit, convertí un poble de hippies en un de punkies, a cops de tisora, paraula del senyor.

Després muntà el seu negoci al Faró, «un barri amb idiosincràsia pròpia» entre Poblenou i La Bordeta. Però no, negoci no és la paraula co-

recta, que ell sol dir: «El negoci és la negociació de l'oci». I justament ha aconseguit tot el contrari: que la feina i la passió combreguin.

Així, és més indie que indi, malgrat que talli cabelleres. Ja fa 20 anys que la cosa funciona religiosament. Primer hi ha un bateig *perrockià* amb aigua del rentacaps i l'oració «for ever and ever», amén. I l'altre dia ja oficià la seva primera boda *perrockiana*, mescla d'altres tradicions que no sempre es porten bé.

En Perrocker dedica els matins a les pregàries; s'aixeca a les set del matí, observa allò que l'envolta i es diu: «Però si sóc l'ésser més normal del món». Sempre intenta trobar el punt positiu a les coses més xungues i horribles, i això que, diu, n'hi ha unes quantes. La Barcelona del disseny el posa dels nervis, creu que necessita més marxa. Reivindica l'*status* anarquista musical, li agraden els moviments antisistema.

Surt a córrer fins al cementiri de Montjuïc o si no va a la piscina, i després de prendre un cafetó al bar Pepete, es tanca a la perruqueria per compondre cançons com *Le freak c'est chic*, que resa: «Déjate llevar por el mundo freak, tu vida se iluminará y serás más feliz». Pur misticisme. A la una plega per fer el dinar als seus fills preadolescents, en Benet i n'Olívia.

Torna a les quatre, i aleshores la *perrockia* passa de sala d'assaig a convertir-se en un saló amb un ventall ampli de clientela: «De un tinte castaño a un rapado *punkón*, toco la guitarra cuando sale la ocasión».

En Perrocker no es talla per classificar els tres tipus de pentinat que domina. Per saber quin és el de tendèn-

Lífting que impressiona

Què volies ser de gran?— Volia ser Perrocker, volia ser jo mateix, que és el més difícil. Cada dia ets en aquesta recerca.

La primera cosa que fas en arribar a casa?— Un petó a tota la família. I abans d'anar a dormir, llegir alguna cosa de metafísica i *new age*.

Què és per a tu Barcelona?— Li estic fent una cançó: carcelona, warcelona, gaycelona, me seduce, me domina, me traiciona. També he d'afegir: chupona, maricon, ladrona, guarrona, sobona, bona, Maradona, chochona, pechugona, resultona, cabrona, pareces de silicona, te haces un lífting de diseño que impresion.

cia, basta fixar-se com van les *ninyetes*: serrell sencer i nuques a l'aire. Després hi ha el tall clàssic: «Apareix la *perrockiana* i ja ho veus de seguida, saps perfectament què li has de fer perquè és el que ella vol i el que li quedarà millor».

El negoci és la negociació de l'oci, diu Perrocker, i per això ell ha sabut combinar dues passions.

Finalment hi ha el «tall màgic», però per dur-lo a terme, «hi ha d'haver una química especial. És com la pael·la, pot sortir bona o sublim». T'has d'eleva en sintonia. I mai, en cap cas, sota cap circumstància, pots prendre-li el pèl a ningú.

Malgrat les seves ocupacions, en Perrocker encara té temps per fer concerts i enregistrar discos, perquè, com sol dir, «a la vida es necessita un ofici, una carrera i un art». El seu proper treball serà l'EP *K-món*, una coproducció amb Nacho Chapado. Cada dimecres treballa en un geriàtric. Allà ha conegut antics viatjants a l'Índia que després feren compra-venda a Eivissa per als *pijos*, i han acabat emparats per la Seguretat Social. Ha descobert la gran saviesa de la gent gran, i que «la gran justícia de la vida és la mort».

Tots morim, els rics, els pobres, potser aquesta és l'única realitat democràtica. Que no afecta els grans rockers, és clar; ells no moren mai. I en l'adquisició del coneixement, aquesta revelació: «S'ha de tenir respecte a la gent gran; els qui els aparquen perquè molesten, s'equivoquen». En Perrocker s'està guanyant la jubilació. És fill d'un *boom* demogràfic que, quan envelleixi, donarà molta canya. Això, almanco, és el que ell assegura.

També és fill d'un poeta obrer, el catalanista independentista Anton Sala Cornador, i d'una «cartagenera morena», filla de militar. Perrocker salta d'una llengua a l'altra, «com a bon xarnego», i com també salta de la filosofia de vida al sampler, i de les cançons al secador.

«El meu perfil no és fàcil», admet, «estic content perquè faig allò que vull, però reconec que és difícil aconseguir-ho». En Perrocker no té un pèl de beneit.

DILLUNS: Informadora de l'hospital St. Pau.